

Wytyczne dotyczące procesu nadzoru

Wstęp

- 1.1. Zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (zwaną dalej dyrektywą Wyłącalność II)¹ i z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. (zwanego dalej rozporządzeniem ustanawiającym EIOPA)² Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) opracował wytyczne dotyczące procesu nadzoru. Wytyczne te odnoszą się do art. 36 dyrektywy Wyłącalność II. Pozostałe istotne wymogi zawarte są zwłaszcza w art. 27, 29, 34, 71, 213 ust. 2, 248, 249, 250 i 255 dyrektywy Wyłącalność II.
- 1.2. Celem niniejszych wytycznych jest określenie sposobu, dzięki któremu, w ramach procesu nadzoru, można zastosować perspektywne i proporcjonalne podejście oparte na ocenie ryzyka.
- 1.3. Proces nadzoru odnosi się do wszystkich działań prowadzonych przez organ nadzoru w celu wypełnienia obowiązków wynikających z art. 36 dyrektywy Wyłącalność II, w tym oceny strategii, procesów i procedur sprawozdawczych w zakładach ubezpieczeń i zakładach reasekuracji, jakie ustanowiły one celem dostosowania się do postanowień dyrektywy Wyłącalność II.
- 1.4. Dlatego też niniejsze wytyczne mają na celu uzyskanie spójnych wyników dzięki konwergencji procesów i praktyk nadzorczych w ramach procesu nadzoru, przy jednoczesnym zapewnieniu wystarczającej elastyczności krajowym organom nadzoru, tak aby mogły one w poszczególnych przypadkach odpowiednio dostosować swoje działania, mając na względzie specyfikę zainteresowanych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji i grup, ich własne rynki oraz inne priorytety w zakresie nadzoru.
- 1.5. Streszczenie niniejszych wytycznych zostało przedstawione na wykresie zawartym w tekście objaśniającym do Wytycznej nr 1 oraz w dokumencie „Wytyczne dotyczące procesu nadzoru – diagram” opublikowanym razem z niniejszymi wytycznymi³.
- 1.6. W przypadku procesu nadzoru dotyczącego grup ubezpieczeniowych, w przypadku istnienia kolegium organów nadzoru, w wytycznych uwzględnia się wytyczne w sprawie działalności operacyjnej kolegiów⁴, poszczególne porozumienia w zakresie koordynacji danego kolegium oraz wszelkie inne procesy lub plany uzgodnione przez kolegium organów nadzoru.
- 1.7. Niniejsze wytyczne nie mają za zadanie ograniczać organu sprawującego nadzór nad grupą ani kolegium organów nadzoru w zakresie ustaleń odnośnie do dodatkowej wymiany informacji, która jest spójna z dyrektywą Wyłącalność II,

¹ Dz.U. L 335, z 17.12.2009, s. 1-155

² Dz.U. L 331, z 15.12.2010, s. 48-83

³ <https://eiopa.europa.eu/publications/eiopa-guidelines/index.html>

⁴ <https://eiopa.europa.eu/publications/eiopa-guidelines/index.html>

w tym stosowania proporcjonalnego i opartego na ocenie ryzyka podejścia w procesie nadzoru, zgodnie z art. 29 dyrektywy Wyłalalność II.

- 1.8. Krajowe organy nadzoru należące do kolegium mają bieżący obowiązek komunikowania i angażowania kolegium w proces nadzoru, zwłaszcza podczas stosowania środków nadzorczych lub gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji lub grupy mają trudności finansowe. Tam gdzie to właściwe, w tekście objaśniających podano przykłady z odnośnikami do różnych wymogów i wytycznych. Wytyczne są skierowane do organów nadzoru zgodnie z dyrektywą Wyłalalność II.
- 1.9. Niniejsze wytyczne mają zastosowanie do procesu nadzoru prowadzonego przez krajowe organy nadzoru w odniesieniu do wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zarówno do poszczególnych zakładów podlegających postanowieniom dyrektywy Wyłalalność II, jak i do grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych będących przedmiotem nadzoru nad grupami na mocy art. 213 ust. 2 (dalej zwanych grupami ubezpieczeniowymi). Jeśli chodzi o stosowanie wytycznych do procesu nadzoru nad grupami ubezpieczeniowymi, należy uwzględnić co następuje⁵:
- Wytyczne nr 10, 16, 18, 21, 35, 37 i 40 dotyczą grup i mają zastosowanie tylko do organu sprawującego nadzór nad grupą, z wyjątkiem wytycznych nr 37 i 40, które mogą mieć zastosowanie zarówno do organu sprawującego nadzór nad grupą, jak i do poszczególnych krajowych organów nadzoru;
 - Wytyczne nr 15 i 17 dotyczą tylko organów nadzoru poszczególnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji i nie mają zastosowania do organów nadzoru pełniących rolę organu sprawującego nadzór nad grupą. Organ sprawujący nadzór nad grupą powinien stosować się do odpowiednich wytycznych dotyczących grup – nr 16 i 18;
 - Wytyczne nr 5, 6, 7, 11, 13, 19, 21, 23, 25, 28, 29, 32, 37, 39 i 40 zawierają także przepisy, które mają zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy w ramach grupy ubezpieczeniowej powołano kolegium na mocy art. 248 ust. 2 dyrektywy Wyłalalność II. Te przepisy mogą mieć zastosowanie zarówno do organu sprawującego nadzór nad grupą, jak i do krajowych organów nadzoru poszczególnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w ramach kolegium, z wyjątkiem wytycznej nr 21, która dotyczy tylko organu sprawującego nadzór nad grupą.
- 1.10. Tam gdzie istnieje nadzór nad grupą ustanowiony na poziomie krajowym zgodnie z art. 216 dyrektywy Wyłalalność II, niniejsze wytyczne stosuje się odpowiednio: zarówno do nadzoru nad grupą realizowanego na poziomie krajowym na mocy art. 216 dyrektywy Wyłalalność II jak i do nadzoru nad grupą realizowanego na mocy art. 213 ust. 2 dyrektywy Wyłalalność II.
- 1.11. Do celów niniejszych wytycznych stosuje się następujące definicje:

⁵ Tabela wytycznych, mających zastosowanie do nadzoru nad indywidualnymi zakładami i nadzoru nad grupą, lub też do nadzoru nad obydwooma wyżej wymienionymi znajduje się w załączniku opublikowanym wraz z wyjaśnieniami w sprawie konsultacji publicznych.

- Gdy niniejsze wytyczne stosowane są do organów sprawujących nadzór nad grupą:
 - określenie „krajowy organ nadzoru” dotyczy organu nadzoru odpowiedzialnego za nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 ust. 1 dyrektywy Wypłacalność II;
- Gdy niniejsze wytyczne stosowane są do organów sprawujących nadzór nad grupą, określenie „zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji” dotyczy „grup ubezpieczeniowych” (z wyłączeniem wytycznych nr 12, 19, 33, 36 i 38, które dotyczą zarówno grup, jak i zakładów należących do grupy);
- „Organ sprawujący nadzór nad grupą” odnosi się do organu nadzoru spełniającego kryteria określone w art. 247 ust. 1 dyrektywy Wypłacalność II;
- „Kolegium” odnosi się do kolegium organów nadzoru zdefiniowanego w art. 212 ust. 1 lit. e) dyrektywy Wypłacalność II;
- „Członkowie” i „uczestnicy” odnoszą się do członków i uczestników zdefiniowanych w wytycznych w sprawie działalności operacyjnej kolegiów;
- „Kontrola na miejscu” odnosi się do zorganizowanej lub formalnej oceny przeprowadzanej w siedzibie nadzorowanego zakładu albo usługodawców, którym nadzorowany zakład zlecił pewne funkcje w ramach outsourcingu, i na podstawie której wydawany jest dokument przekazywany zakładowi.

1.12. Pojęcia niezdefiniowane w niniejszych wytycznych mają znaczenie przypisane im w definicjach aktów prawnych wymienionych we wstępie.

1.13. Wytyczne mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r.

Rozdział I – Proces nadzoru

Wytyczna nr 1 – Prowadzenie procesu nadzoru

1.14. Krajowy organ nadzoru, prowadząc proces nadzoru, i jednocześnie uwzględniając potrzebę elastyczności i nadzorczej oceny eksperckiej, powinien dopilnować, aby zawierały się w nim trzy podprocesy, tak jak to zostało określone w niniejszych wytycznych: badanie i ocena nadzorcza, szczegółowy przegląd i środki nadzorcze.

Wytyczna nr 2 – Spójność procesu nadzoru

1.15. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby proces nadzoru był stosowany spójnie dla poszczególnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz w ramach krajowego organu nadzoru.

Wytyczna nr 3 – Proporcjonalność w procesie nadzoru

1.16. Krajowy organ nadzoru powinien zagwarantować przestrzeganie zasady proporcjonalności na wszystkich etapach procesu nadzoru.

Wytyczna nr 4 – Nadzorcza ocena ekspercka w procesie nadzoru

1.17. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby organy nadzoru stosowały ocenę ekspercką na wszystkich etapach procesu nadzoru. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby proces nadzoru był dostatecznie elastyczny, aby umożliwić zastosowanie odpowiedniej nadzorczej oceny eksperckiej.

Wytyczna nr 5 – Bieżące komunikowanie się z zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji

1.18. Krajowy organ nadzoru powinien zapewnić odpowiedni poziom komunikacji między pracownikami krajowego organu nadzoru i zakładami ubezpieczeń i reasekuracji podczas całego procesu nadzoru w celu ułatwienia skutecznego nadzoru.

1.19. W przypadku istnienia kolegium, komunikacja z nadzorowanymi zakładami powinna być koordynowana zgodnie z wytyczną nr 15 Wytycznych w sprawie działalności operacyjnej kolegiów.

Wytyczna nr 6 – Bieżące komunikowanie się z innymi organami nadzoru i ich zaangażowanie

1.20. Krajowy organ nadzoru w trakcie całego procesu nadzoru powinien zapewnić odpowiedni poziom komunikacji z innymi właściwymi krajowymi organami nadzoru i ich udział w procesie.

1.21. Komunikowanie się z organami nadzoru państw trzecich powinno być zgodne ze wszelkimi obowiązującymi porozumieniami.

1.22. W przypadku istnienia kolegium komunikacja powinna odbywać się zgodnie z odpowiednimi wymogami i wytycznymi.

Wytyczna nr 7 – Uwzględnienie ryzyk ogólnorynkowych w procesie nadzoru

1.23. Krajowy organ nadzoru w trakcie całego procesu nadzoru powinien uwzględnić analizy ogólnorynkowe.

1.24. W przypadku istnienia kolegium krajowy organ nadzoru powinien uwzględnić wyniki każdej istotnej analizy ogólnorynkowej, jaka została udostępniona kolegium.

Wytyczna nr 8 – Dokumentacja

1.25. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby informacje potwierdzające wnioski z procesu nadzoru były udokumentowane i łatwo dostępne w krajowym organie nadzoru, przy jednoczesnym zachowaniu odpowiednich standardów poufności w odniesieniu do tych informacji.

Wytyczna nr 9 – Zarządzanie procesem nadzoru i jego regularny przegląd

1.26. Krajowy organ nadzoru powinien posiadać odpowiednie mechanizmy zarządzania umożliwiające właściwe monitorowanie procesu nadzoru.

1.27. Krajowy organ nadzoru powinien dokonywać okresowego przeglądu swojego sposobu wdrożenia procesu nadzoru celem zapewnienia jego stałej adekwatności.

Wytyczna nr 10 – Zakres i przedmiot procesu nadzoru grupy ubezpieczeniowej

1.28. Organ sprawujący nadzór nad grupą powinien stosować proces nadzoru zgodnie z zakresem i przypadkami stosowania nadzoru nad grupą opisanymi w tytule III, rozdział I, dyrektywy Wypłacalność II, biorąc pod uwagę rodzaj jednostki dominującej najwyższego szczebla danej grupy ubezpieczeniowej, lokalizację jej siedziby (EOG lub państwo trzecie), ewentualną równoważność systemu państwa trzeciego oraz wszelkie aspekty dotyczące konglomeratu finansowego.

1.29. Organ sprawujący nadzór nad grupą podczas procesu nadzoru powinien brać pod uwagę wszystkie właściwe podmioty należące do grupy ubezpieczeniowej, w tym jednostki regulowane i nieregulowane, oraz podmioty z terenu EOG i spoza EOG.

1.30. Organ sprawujący nadzór nad grupą powinien koncentrować się na problemach specyficznych dla grupy, w tym:

- a) transakcjach wewnątrz grupy, złożoności i wzajemnych powiązaniach grupy ubezpieczeniowej;
- b) profilu ryzyka grupy, z uwzględnieniem wszelkich efektów dywersyfikacji, koncentracji ryzyka i przenoszenia ryzyka w grupie ubezpieczeniowej;
- c) pozostałych rodzajach ryzyka w kontekście całej grupy, w tym powstających na poziomie grupy, takich jak ryzyko ze strony podmiotów innych niż zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji;
- d) aspektach związanych z zarządzaniem grupą i strategią grupy, z uwzględnieniem istniejącego lub potencjalnego konfliktu interesów;
- e) aspektach związanych z zarządzaniem ryzykiem w grupie, z uwzględnieniem wszelkich scentralizowanych funkcji zarządzania ryzykiem;
- f) zarządzaniu przez grupę kapitałem grupy, z uwzględnieniem transferowalności i alokacji środków w grupie ubezpieczeniowej.

Rozdział II- Wkład w proces nadzoru

Wytyczna nr 11 – Wkład w proces nadzoru

- 1.31. W trakcie całego procesu nadzoru krajowy organ nadzoru powinien, w odpowiednich przypadkach, uwzględniać istotne informacje pochodzące z różnych źródeł, w tym od:
- a) zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji lub od grupy ubezpieczeniowej: formularze sprawozdawcze zawierające dane ilościowe, regularne sprawozdanie dla organów nadzoru, sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej, sprawozdanie dotyczące własnej oceny ryzyka i wypłacalności dla organów nadzoru, pozostałe informacje dotyczące zakładu lub grupy wymagane przez krajowy organ nadzoru od zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji lub od grupy ubezpieczeniowej;
 - b) krajowego organu nadzoru lub organu sprawującego nadzór nad grupą: informacje historyczne, wskaźniki wczesnego ostrzegania, wskaźniki ryzyka, wcześniejsze ustalenia dotyczące zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lub grup ubezpieczeniowych, przeglądy tematyczne lub wyniki testów warunków skrajnych;
 - c) kolegium: wyniki poszczególnych badań i oceny nadzorczej, poszczególne plany nadzoru otrzymane przez kolegium, plan pracy kolegium, wszelkie istotne analizy, przeglądy lub środki nadzorcze rozpowszechnione w ramach kolegium;
 - d) innych właściwych organów;
 - e) innych podmiotów zewnętrznych: informacje rynkowe lub sektorowe, informacje od organizacji konsumenckich, organizacji lub stowarzyszeń branżowych, dokumentacja naukowo-techniczna albo informacje z prasy i mediów.

Rozdział III – Badanie i ocena nadzorcza

Wytyczna nr 12 – Struktura i cel wykorzystania badania i oceny nadzorczej

- 1.32. Krajowy organ nadzoru powinien korzystać z badania i oceny nadzorczej do identyfikacji i oceny aktualnych i przyszłych ryzyk, na które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji lub grupy ubezpieczeniowe są lub mogą być narażone, z uwzględnieniem zdolności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do identyfikacji, oceny, monitorowania tych ryzyk, zarządzania nimi i prowadzenia sprawozdawczości w ich zakresie.
- 1.33. Krajowy organ nadzoru powinien stosować to podejście do celów:
- a) prowadzenia skutecznego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji;
 - b) ustalania priorytetów działań nadzorczych;
 - c) ustalania częstotliwości regularnej sprawozdawczości do organów nadzoru;

- d) określania zakresu, szczegółowości i częstotliwości analizy w ramach nadzoru bieżącego oraz kontroli na miejscu lub innych kwestii koniecznych do nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji.

Wytyczna nr 13 – Zakres badania i oceny nadzorczej

- 1.34. Krajowy organ nadzoru powinien stosować do nadzoru podejście prospektywne i oparte na ocenie ryzyka podzielone na następujące etapy:
 - a) ocena informacji;
 - b) określenie klasyfikacji wpływu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji;
 - c) określenie klasyfikacji ryzyka zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji;
 - d) określenie wyniku badania i oceny nadzorczej;
 - e) stworzenie planu nadzoru i określenie intensywności nadzoru.
 - f) w przypadku grup ubezpieczeniowych, jeżeli istnieje kolegium powołane na mocy art. 248 ust. 2 dyrektywy Wypłatcalność II, wkład elementów planu nadzoru w plan pracy kolegium (w stosownych przypadkach).

Wytyczna nr 14 – Ocena informacji

- 1.35. Krajowy organ nadzoru powinien dokonać przynajmniej ogólnej oceny informacji po otrzymaniu okresowego sprawozdania i rozważyć potrzebę ponownej oceny elementów badania i oceny nadzorczej.

Wytyczna nr 15 – Określenie klasyfikacji wpływu zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji

- 1.36. Krajowy organ nadzoru powinien zawrzeć w badaniu i ocenie nadzorczej wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji klasyfikację wpływu. Ta ocena powinna odzwierciedlać potencjalny wpływ, jaki upadłość danego zakładu miałaby na jego ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz na rynek.
- 1.37. Krajowy organ nadzoru powinien każdemu zakładowi przydzielić klasyfikację wpływu w skali 1-4, gdzie „klasa wpływu 1” oznacza najmniejszy wpływ na ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz rynek, a „klasa wpływu 4” oznacza największy wpływ na ubezpieczających ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz rynek.

Wytyczna nr 16 – Określenie klasyfikacji wpływu dla grup

- 1.38. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien zawrzeć w badaniu i ocenie nadzorczej wszystkich grup klasyfikację wpływu.
- 1.39. Klasyfikacja wpływu na poziomie grupy ubezpieczeniowej powinna odzwierciedlać potencjalny wpływ, jaki upadłość grupy ubezpieczeniowej, za pośrednictwem należących do niej podmiotów, miałaby na jej ubezpieczających ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz na rynki, na których działa grupa ubezpieczeniowa.
- 1.40. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien, podczas określania klasyfikacji wpływu, uwzględnić złożoność i wzajemne powiązania grupy ubezpieczeniowej.

1.41. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien każdej grupie ubezpieczeniowej przydzielić klasyfikację wpływu w skali 1-4, gdzie „klasa wpływu 1” oznacza najmniejszy wpływ grupy na ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz na rynek, a „klasa wpływu 4” oznacza największy wpływ grupy na ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia oraz na rynek.

Wytyczna nr 17 – Określenie klasyfikacji ryzyka zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji

1.42. Krajowy organ nadzoru powinien zidentyfikować i ocenić obecne i przyszłe ryzyka, na które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są lub mogą być narażone, w tym zdolność ich do sprostania ewentualnym zdarzeniom lub przyszłym zmianom sytuacji gospodarczej oraz ich potencjalnie negatywnemu wpływowi na wypłacalność i kondycję finansową, stabilność zakładu na rynku oraz jego zdolność do wywiązania się z obowiązków wobec ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia w sytuacji urzeczywistnienia się ryzyka.

1.43. Krajowy organ nadzoru powinien przeprowadzić tę identyfikację i ocenę ryzyka w odniesieniu do wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, uwzględniając kryteria ilościowe i jakościowe oraz środki właściwe dla każdego zakładu.

1.44. Krajowy organ nadzoru powinien wszystkim zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji przydzielić klasyfikację ryzyka w skali 1-4, gdzie „klasa ryzyka 1” oznacza największą odporność na zaistnienie ryzyka, a „klasa ryzyka 4” oznacza najniższą odporność na zaistnienie ryzyka.

Wytyczna nr 18 – Określenie klasyfikacji ryzyka dla grup ubezpieczeniowych

1.45. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien zidentyfikować i ocenić obecne i przyszłe ryzyka na poziomie grupy, mogące jej zagrozić, w tym zdolność grupy do sprostania ewentualnym zdarzeniom lub przyszłym zmianom sytuacji gospodarczej oraz ich potencjalnie negatywnemu wpływowi na wypłacalność i kondycję finansową, stabilność grupy na rynku oraz zdolność poszczególnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy do wywiązania się z obowiązków wobec ubezpieczających, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia w sytuacji urzeczywistnienia się ryzyka.

1.46. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien, podczas oceny ryzyka grupy ubezpieczeniowej, rozważyć kwestie specyficzne dla grupy przedstawione w wytycznej nr 10.

1.47. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien przeprowadzić tę identyfikację i ocenę ryzyka w odniesieniu do wszystkich grup ubezpieczeniowych, uwzględniając kryteria ilościowe i jakościowe oraz środki właściwe dla grupy ubezpieczeniowej.

1.48. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien każdej grupie ubezpieczeniowej przydzielić klasyfikację ryzyka w skali 1-4, gdzie „klasa

ryzyka 1" oznacza największą odporność na zaistniałe ryzyko, a „klasa ryzyka 4" oznacza najniższą odporność na zaistniałe ryzyko.

Wytyczna nr 19 – Określenie wyników badania i oceny nadzorczej

- 1.49. Krajowy organ nadzoru powinien zapewnić, aby wyniki badania i oceny nadzorczej wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz grup ubezpieczeniowych zawierały klasyfikację wpływu i klasyfikację ryzyka, połączone lub nie, i aby zostały one wykorzystywane wraz z pozostałymi istotnymi informacjami nadzorczymi do celów przygotowania planu nadzoru.
- 1.50. W przypadku istnienia kolegium podczas wymiany dotyczącej wyników badania i oceny nadzorczej (dotyczących grupy i indywidualnych zakładów) organ sprawujący nadzór nad grupą oraz inne organy nadzoru powinny uzasadnić powody tych wyników, tak aby kolegium mogło wypracować wspólny pogląd na temat ryzyka dotyczącego grupy ubezpieczeniowej.

Wytyczna nr 20 – Stworzenie planu nadzoru i określenie intensywności nadzoru

- 1.51. Krajowy organ nadzoru powinien wykorzystać do opracowania planu nadzoru wyniki badania i oceny nadzorczej, jak również szczegółowe informacje na temat zidentyfikowanego ryzyka, różne priorytety i ograniczenia krajowego organu nadzoru oraz inne ważne informacje nadzorcze.
- 1.52. W planie nadzoru należy określić częstotliwość i intensywność działań nadzorczych dla każdego zakładu. Plan nadzoru powinien być proporcjonalny do charakteru, skali i złożoności zakładu.

Wytyczna nr 21 – Wzajemne oddziaływanie planu nadzoru nad grupą i planu pracy kolegium

- 1.53. W przypadku istnienia kolegium organ sprawujący nadzór nad grupą powinien włączyć istotne aspekty planu nadzoru nad grupą do pracy planu kolegium (zgodnie z wytyczną nr 12 Wytycznych w sprawie działalności operacyjnej kolegiów) celem ich przedyskutowania i podjęcia działań w ramach kolegium.
- 1.54. W odniesieniu do procesu nadzoru nad grupą plan pracy kolegium powinien uwzględniać:
- a) opis podstawowych rodzajów ryzyka będących przedmiotem zainteresowania w związku z wynikami badania i oceny nadzorczej grupy;
 - b) opisy i uzasadnienie działań, które mają być przeprowadzone w kolegium na podstawie planu nadzoru nad grupą;
 - c) identyfikację właściwych podmiotów w ramach grupy ubezpieczeniowej oraz ich organów nadzoru, od których organ sprawujący nadzór nad grupą będzie chciał uzyskać wkład.

Wytyczna nr 22 – Zarządzanie planem nadzoru

- 1.55. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby odpowiedniość planu nadzoru była przedmiotem odpowiedniego nadzoru i wewnętrznego zarządzania w ramach organu nadzoru.

Wytyczna nr 23 – Powiadomianie o częstotliwości regularnych sprawozdań dla organów nadzoru

- 1.56. Krajowy organ nadzoru powinien powiadomić zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji o tym, jak często ma być przekazywane regularne sprawozdanie dla organów nadzoru – co roku, co dwa lub trzy lata, oraz o wszelkich kolejnych zmianach tej częstotliwości, jak najszybciej i nie później niż na trzy miesiące przed zakończeniem roku obrotowego zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.
- 1.57. Decyzja o częstotliwości powinna uwzględniać przynajmniej wyniki badania i oceny nadzorczej, pozostałe informacje nadzorcze oraz nadzorczą ocenę ekspercką.
- 1.58. W przypadku istnienia kolegium, w stosownych przypadkach organy nadzoru powinny powiadamiać organ sprawujący nadzór nad grupą o zmianach w częstotliwości regularnego sprawozdania dla organów nadzoru zanim powiadomią o tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

Wytyczna nr 24 – Aktualizacja badania i oceny nadzorczej

- 1.59. Krajowy organ nadzoru powinien, w trakcie trwania procesu nadzoru, rozważyć, czy konieczna jest aktualizacja wyników badania i oceny nadzorczej.

Rozdział IV – Szczegółowy przegląd

Wytyczna nr 25 – Działania w ramach szczegółowego przeglądu

- 1.60. Krajowy organ nadzoru powinien przeprowadzić działania w ramach szczegółowego przeglądu, w postaci analizy w ramach nadzoru bieżącego lub też kontroli na miejscu, w oparciu o plan nadzoru z uwzględnieniem wszystkich istotnych informacji i koncentrując się na obszarach ryzyka zidentyfikowanych podczas badania i oceny nadzorczej.
- 1.61. W przypadku istnienia kolegium organy nadzoru, podczas prowadzenia działań w ramach szczegółowego przeglądu, powinny odwoływać się do planu pracy kolegium w odniesieniu do udziału innych krajowych organów nadzoru zgodnie z Wytycznymi w sprawie działalności operacyjnej kolegiów.

Wytyczna nr 26 – Prośba o dodatkowe informacje w trakcie szczegółowego przeglądu

- 1.62. Krajowy organ nadzoru, w stosownych przypadkach, powinien ocenić potrzebę w zakresie wymagania dodatkowych informacji, w tym różnych rodzajów danych, analiz lub zadań, jakie ma wykonać zakład. Czas wyznaczony przez organ nadzoru na dostarczenie dodatkowych informacji powinien być wystarczający do umożliwienia zakładowi udzielenia odpowiedzi na taką prośbę.

Wytyczna nr 27 – Wnioski ze szczegółowego przeglądu

- 1.63. Krajowy organ nadzoru powinien dopilnować, aby główne ustalenia i wnioski ze szczegółowego przeglądu zostały udokumentowane i były wewnątrz dostępne do celów nadzorczych.

Wytyczna nr 28 – Szczegółowe analizy w ramach nadzoru bieżącego

1.64. Krajowy organ nadzoru, zgodnie z tym, co zostało określone w planie nadzoru oraz z uwzględnieniem planu pracy kolegium – w przypadku istnienia kolegium – powinien wykorzystać analizę w ramach nadzoru bieżącego do prowadzenia dalszych działań wykraczających poza ogólną ocenę informacji uzyskaną w ramach badania i oceny nadzorczej, zwracając uwagę na określone obszary ryzyka.

Wytyczna nr 29 – Kontrole na miejscu

1.65. Krajowy organ nadzoru powinien przeprowadzać regularne kontrole na miejscu, jeżeli zostały one zdefiniowane w planie nadzoru, uwzględniając plan pracy kolegium, w przypadku istnienia kolegium, albo inne doraźne kontrole na miejscu, w stosowanych przypadkach.

Wytyczna nr 30 – Zarządzanie kontrolami na miejscu

1.66. Krajowy organ nadzoru powinien dysponować odpowiednimi mechanizmami zarządzania, które pozwalają mu należycie monitorować kontrole na miejscu.

Wytyczna nr 31 – Procedury związane z kontrolami na miejscu

1.67. Krajowy organ nadzoru powinien rozważyć, w odniesieniu do kontroli na miejscu, następujące etapy: przygotowanie, właściwe badanie i pisemne wnioski.

Wytyczna nr 32 – Pisemne wnioski z kontroli na miejscu

1.68. Krajowy organ nadzoru powinien przekazać zakładowi ubezpieczeń i zakładowi reasekuracji na piśmie wnioski z kontroli na miejscu i powinien umożliwić zakładowi odniesienie się do nich w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organ nadzoru. Organ nadzoru powinien przekazać te wnioski osobom, które faktycznie zarządzają zakładem i w danym przypadku uważane są za właściwych adresatów.

1.69. Jeżeli w kontrolę na miejscu są zaangażowane inne organy nadzoru, to przed powiadomieniem o wnioskach odpowiednich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy ubezpieczeniowej, organy nadzoru powinny przedyskutować wnioski, o których te zakłady zostaną powiadomione.

Rozdział V – Środki nadzorcze

Wytyczna nr 33 – Zidentyfikowanie kwestii prowadzących do zastosowania środków nadzorczych

1.70. Krajowy organ nadzoru, w oparciu o wnioski ze szczegółowego przeglądu, powinien zidentyfikować wszelkie słabe strony oraz rzeczywiste lub potencjalne niedociągnięcia lub nieprzestrzeganie przepisów, które mogą prowadzić do podjęcia środków nadzorczych.

Wytyczna nr 34 – Ocena istotności słabych stron, niedociągnięć lub nieprzestrzegania przepisów

1.71. Krajowy organ nadzoru, w celu podjęcia decyzji w sprawie środków nadzorczych, powinien ocenić istotność słabych stron, niedociągnięć lub

nieprzestrzegania przepisów, zidentyfikowanych podczas szczegółowego przeglądu.

Wytyczna nr 35 – Zidentyfikowanie i ocena istotności słabych stron, niedociągnięć lub nieprzestrzegania przepisów na poziomie grupy

- 1.72. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą identyfikuje i ocenia wszelkie słabe strony oraz rzeczywiste lub potencjalne niedociągnięcia lub nieprzestrzeganie przepisów z perspektywy grupy, biorąc pod uwagę specyfikę struktury i działalności grupy ubezpieczeniowej oraz wzajemne powiązania wewnątrz grupy.
- 1.73. Organ odpowiedzialny za nadzór nad grupą powinien rozważyć, czy wnioski dotyczące słabych stron oraz rzeczywistych lub potencjalnych niedociągnięć lub nieprzestrzegania przepisów z perspektywy grupy dotyczą całej grupy, czy pewnych konkretnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

Wytyczna nr 36 – Różne środki nadzorcze w różnych sytuacjach

- 1.74. Krajowy organ nadzoru powinien podejmować różne środki nadzorcze w zależności od poziomu istotności słabych stron lub rzeczywistych lub potencjalnych niedociągnięć lub nieprzestrzegania przepisów, zidentyfikowanych w działalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

Wytyczna nr 37 – Decyzja o podjęciu środków nadzorczych na poziomie grupy lub indywidualnego zakładu

- 1.75. Krajowe organy nadzoru odpowiedzialne za nadzór nad określonymi zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji, albo organ sprawujący nadzór nad grupą w przypadku środków nadzorczych dotyczących całej grupy ubezpieczeniowej, powinny zastosować wobec danego zakładu konieczne środki nadzorcze, w oparciu o dokonaną przez nie analizę wniosków dotyczących słabych stron oraz niedociągnięć lub nieprzestrzegania przepisów.
- 1.76. Jeśli środki są podejmowane zarówno na poziomie grupy, jak i pojedynczego zakładu, organ sprawujący nadzór nad grupą i poszczególne organy nadzoru powinny w stosowanych przypadkach skoordynować środki nadzorcze, aby zwiększyć ich skuteczność.

Wytyczna nr 38 – Zarządzanie w zakresie stosowania środków nadzorczych

- 1.77. Krajowy organ nadzoru powinien dysponować odpowiednimi procedurami zarządzania w zakresie istniejących środków nadzorczych, aby zapewnić, że będą one stosowane w spójny, proporcjonalny i obiektywny sposób oraz że zostaną należycie udokumentowane.

Wytyczna nr 39 – Powiadomienie o środkach nadzorczych

- 1.78. Krajowy organ nadzoru powinien powiadomić zakład na piśmie i w odpowiednim terminie o konkretnych środkach, jakie zakład powinien wdrożyć. To powiadomienie powinno, w stosowanych przypadkach, zawierać określenie ram czasowych, w jakich zakład ma wdrożyć działania konieczne do przestrzegania środków.

1.79. W przypadku istnienia kolegium i gdy środki stosuje więcej niż jeden organ nadzoru, organy nadzoru powinny rozważyć skoordynowanie swojej strategii komunikacyjnej.

Wytyczna nr 40 – Komunikowanie się w ramach kolegium

1.80. W przypadku istnienia kolegium krajowy organ nadzoru powinien powiadamiać w stosownych przypadkach organ sprawujący nadzór nad grupą o podjętych środkach nadzorczych.

Wytyczna nr 41 – Monitorowanie wdrażania środków przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji

1.81. Krajowy organ nadzoru powinien monitorować należyte wdrażanie środków nadzorczych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

Wytyczna nr 42 – Przegląd środków nadzorczych

1.82. Krajowy organ nadzoru powinien dokonywać przeglądu środków nadzorczych i aktualizować plan nadzoru uwzględniając skuteczność środków nadzorczych wdrażanych przez zakład.

Zasady dotyczące zgodności z wytycznymi i sprawozdawczości

1.83. Niniejszy dokument zawiera wytyczne wydane na mocy art. 16 Rozporządzenia ustanawiającego EIOPA. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia ustanawiającego EIOPA, właściwe organy krajowe i instytucje finansowe dokładają wszelkich starań, aby zastosować się do tych wytycznych i zaleceń.

1.84. Właściwe organy krajowe stosujące się lub zamierzające stosować się do niniejszych wytycznych powinny włączyć je w odpowiedni sposób do swojego systemu regulacyjnego lub systemu nadzoru.

1.85. W ciągu dwóch miesięcy od wydania przetłumaczonych wersji wytycznych właściwe organy krajowe zobowiązane są przekazać EIOPA potwierdzenie, czy stosują się lub zamierzają zastosować się do tych wytycznych, natomiast jeżeli nie mają takiego zamiaru, zobowiązane są to uzasadnić.

1.86. W przypadku braku odpowiedzi w podanym terminie właściwe organy krajowe zostaną uznane za nieprzestrzegające zasad dotyczących sprawozdawczości i jako takie zostaną odnotowane.

Postanowienie końcowe w sprawie przeglądów

1.87. EIOPA dokonuje przeglądu niniejszych wytycznych.